© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Беларускія фанаты ўчынілі бойку ў Кіеве

http://navinki.promedia.minsk.by

НАВІНКІ

26 - 31 сакавіка 2001 №5(43) Кошт свабодны

Рэгістрацыя грантаў?! ТАК!

стар.2

Пыватызацыя пачалася!

Я бу.., я бу..,
Я буду піваварам,
Я «Бал...», я «Бал...»,
Я «Балтику» люблю!
(З народнага фальклёру)

Адмысловае дасье чытайце на стар.4-5

Яшчур & рэформа АПК

на стар.3

Разьвянчаць міт ВКЛ

стар.6

Бульба

са смакам картоплі

(комікс на стар.8)

Газэта «Навінкі» выходзіць зь лютага 1998 г. Зарэгістраваная ў Дзяржаўным камітэце па друку Рэспублікі Беларусь 23.02.1999 г. Пасьведчаньне аб рэгістрацыі №1272. Заснавальнікі: П.Канавальчык, А.Новікаў, А.Мазур. Галоўны рэдактар Паўлюк Канавальчык. Падпісны індэкс **63439**. Адрас для карэспандэнцыі: п/с 33, 220134 Менск, БЕЛАРУСЬ; E-mail: navinki@user.unibel.by; Адрас рэдакцыі: г.Менск, пр.газ.«Известия», 9-143.

Нумар падпісаны да друку 25.03.2001г., а 20.01. Тыраж 5600 экз. Надрукавана з гатовых дыяпазытываў у друкарні ПП «Мэджык», г. Менск, вул. Кнорына, 50. Заказ №274

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Пратэст

Не пасьпелі загаснуць ашмёткі спаленага экстрэмістамі расейскага трыкалёра на Дзень Волі, як патрыятычныя сілы Расеі выявілі свой пратэст. Сабраўшыся ўвечары 25 сакавіка каля беларускай амбасады ў Маскве, нацыянал-патрыёты пасьля невялічкага мітынгу спалілі чырвона-зялёны беларускі сьцяг.

Карэя

Патрыёты на Кубонскім перавале

Ва ўезьдзе Онган правінцыі Чаган высіцца Кубонскі перавал. Амаль 30 гадоў тут, у малалюднай глушы, працуе Кім Сон Не, наглядаючы за дарогай. На пытаньне «Якая таму прычына?» яна адказвае: «Як вядома, той, хто пазбаўлены пачуцьця доўгу, перастае быць чалавекам. Я жыву, кіруючыся гэтым прынцыпам».

Спачатку яна працавала ва ўезным прапрыемстве па нарыхтоўцы харчаваньня. Аднойчы вяртаючыся дахаты з працы яна заўважыла, што шлях пакрыты ўхабамі і калдобінамі. Ноччу яна не магла заснуць, прыгадваючы мінулае. У трохгадовым узросьце, калі Радзіма знаходзілася яшчэ пад ваеннай акупацыяй Японіі, яна страціла бацькоў. На яе твары заўсёды была цень смутку. Ёй прыйшлося прасіць міласьціну ў чужых людзей. Толькі пасьля адраджэньня Радзімы яна стала жыць чалавечым жыцьцём, і на яе твары засіяла ўсьмешка. Яе сэрца было перапоўненае падзякай да Прэзыдэнта Кім Ір Сэна, які адрадзіў нашу краіну. Яна лічыла, што дзякуючы наяўнасьці Прэзыдэнта існуе яна, яе сям'я і ўвесь народ.

Ёй хацелася выслаць шоўкавай тканінай ўсю дарогу па якой будзе ехаць Родны Правадыр. Аднак раптам яна пабачыла ўхабісты шлях і, само сабой зразумела, адчула мукі сумленьня. Яна лічыла сябе вінаватай за гэтыя выбоіны. Зранку яна наведала адпаведнага адказнага работніка, прапанавала яму перавесьці яе на працу па нагляду за дарогай.

Просьба Кім Сон Не была задаволеная. З таго часу яна прыкладала ўсе свае сілы для нагляду за дарогай. Зрабіла дарогу роўнай, запаўняючы выбоіны камяністай глебай, усталявала ў адпаведных месцах дарожныя знакі і слупы бясьпекі. Па абапал дарогі пасадзіла дрэвы, кветкі, любімыя людзьмі. Яе нястомныя намаганьні далі аб сябе знаць. Яе ўчастак дарогі зьмяніўся. Яна навучыла сваіх дзяцей наглядаць за дарогай як яна. І вось зьявілася сямейная брыгада абходчыкаў. Прайшоў час. Дзеці вырасьлі і прыйшоў час ім абзавесьціся сем'ямі. Яны выбралі спадарожнікамі жыцьця нявест і жаніха, якія любілі дарогі. І павялічылася колькасьць сябраў сямейная брыгады. Аднак жыцьцё – ня гладкі шлях. Гэта цярзала душу маці. Яна ўгаворвала і цярпліва выхоўвала сваіх дзяцей, каб у іх сэрцах укараніўся патрыятычны дух. Іх дабрасумленная праца і самаадданасьць не прапалі дарма. Дарога на перавале падтрымлівалася ў стане парадку і была як асфальтаваная. У жніўні мінулага году таварыш Кім Чэн Ір сустрэўся на перавале з членамі сям'і Кім Сон Не і высока ацаніў іх самаадданую працу. Кім Сон Не і сябры брыгады ў адзін голас гавораць.

– Можа нехта на сьвеце набыў шчасьце грашыма. Аднак нам выпаў гонар сустрэцца на нашай дарозе з Кіраўніком і атрымаць высокую адзнаку за нашу працу. Няма на сьвеце большага шчасьця, чым тое, што мы адчуваем.

Усе на рэгістрацыю!

У бочку мёду аматараў грантаў Прэзыдэнт дакінуў лыжку дзёгця

Дэкрэт № 8 пра абавязковую рэгістрацыю грантаў застаў рэдакцыю *Навінкі* зьнянацку, як Сталіна – вераломны напад фашысцкай Германіі. Прыбыўшы варшаўскім цягніком кур'ер ад Сораса, малады кашуб будаваў на рэдактарскім сэкрытэры вежу з брускоў сьвежанадрукаваных баксаў. У гэты час з вуліцы прынесьлі ранішнія газэты. Прабегшы позіркам па перадавіцы *Саўбелкі*, твар нашага галоўнага рэдактара скрывіла грымаса жаху. «Цяпер, каб выкарыстоўваць грант, прыйдзецца, адпаведна дэкрэту, ісьці па дазвол у Адміністрацыю прэзыдэнта. Зьбірайся,» – загадаў ён мне і я пачаў завязваць шалік.

Не пасьпеў я выйсьці з трубы Кастрычніцкай, як здалёк за частаколам дрэваў Панікоўкі (культавага парку каля офісу Лукашэнкі) пабачыў пляму чалавечага натоўпу. На прыступках адміністрацыі тусавалася морд семдзесят, сярод якіх я пазнаў заўсёднікаў прыёмаў у гаранта асноўнага закону. «Вы апошні?» – спытаў я бадзёра ў сьпіны, апранутай у каракулевую шубу. Сьпіна здрыганулася і абярнулася:

– Добры дзень.

– І вы сюды?

– І я...

– Грант рэгістраваць?

У адказ Вячорка патрос кейсам. Падыйшоў Бандарэнка. Папрасіў агеньчыка. «Мы з Саньнікавым стаім тут вахтавым мэтадам. Атрымалі ад Вэстмінстэра (ёсьць такі фондзік) чарговы транш на размалёўку гораду новымі графіці мадэлі «Зубр». Зараз бегаем зацьвярджаем у гарвыканкаме месца для надпісаў. Пакуль усё завізуеш...»

Раптам адчуўся нездаровы рух. Пачалі пераклічку. Вячорка зацягнуў рукаў свайго паўшубку, быццам праходзіў кантроль у «А-клюбе». Ніжэй лакця капілярнай ручкай была выведзеная трохзначная лічба. Жанчына з гросбухам гучным голасам пачала пераклічку...

– ...666!

– Прысутнічае! – адрапартаваў лідэр БНФ.

Як толькі пераклічка скончылася, унутры будынку за шклом нешта пачало варушыцца. Дзьверы зарыпелі і ўвесь натоўп ламанаўся ў жэлаб. Я адчуў сябе памаладзеўшым гадоў на дзесяць, быццам вярнуліся часы гарбастройкі, калі плебс штурмаваў віна-гарэлачную краму на Трактарным. Толькі там публіка была больш інтэлігентная. «Я вас укушу!!!» – крычала Юлія Чыгір. «Вэтэранаў нацыяналістычнага руху без

чаргі!» – выўваўкалакам Славамір Адамовіч, намагаючыся адцясьніць Шчукіна. Шчукін рваў цельнік і біўся галовою аб шкло. Жук – выдавец *Нашай Свабоды* бадзёра прабіваўся наперад. Нарэшце я прабіўся ў прыёмную.

– Вам чаго?

– Мне б гранцік...

– А ці ёсьць у вас даведка з флюараграфіі?

Там натыкнуўся на змрочнага Севярынца. Па зьнешнім выглядзе зразумеў, што лідэра «Маладога Фронту» пазбавілі ўсіх шанцаў. «Уяўляеш, прыйшоў грант на зьвяржэньне дыктатуры. Ну, я сунуўся на рэгістрацыю, а гэты бюракрат, пацук канцылярскі, мне і кажа: «Калі я такі грант зарэгіструю, мяне ж бацька з працы папрэ». Не разумею, з чаго б гэта ён. Ну я знайду на іх управу! Калі спатрэбіцца, да самога бацькі дайду, Хрыстом клянуся!» Севярынец перахрысьціўся і зьнік у лябірынтах прэзыдэнцкага кабінэту. Лапух. А я заўтра ж іду ў паліклініку на рэнген і мазок. Газэту ж трэба неяк рабіць ●

Лёлік Ушкін

Экстрэмізм па-маладафронтаўску

Пасьля таго, як на апошніх выбарах сакратара Гарадзенскай філіі МФ перамог «экстрэміст-краёвец», шараговыя маладафронтаўцы справядліва чакалі радыкалізацыі курсу арганізацыі. Аднак спадзяваньні закаранелых адмарозкаў, якія да гэтае пары мараць пра салодкі пах «кактэйля Молатава» і вулічнай рубілаўкі, абламаліся.

Першай акцыяй новага кіраўніцтва Гарадзенскага МФ стала... раздача кветак міліцыянтам. І хоць лідэр МФ доўга апраўдваўся, што гэтая акцыя насіла характар псыхічнай атакі, пачаўся адток маладафронтаўскіх экстрэмістаў у больш радыкальныя арганізацыі накшталт «Аб'яднаньня філятэлістаў» або аматараў кошак ●

Міжнародная панарама

ПОЛЬШЧА

19 сакавіка анархісты зрабілі акцыю супраць каталіцкай радыёстанцыі «Radio Maryja» ў Торуні. Гэтая беззаганная радыёстанцыя вядомая сваім антысэмітызмам, агалцелым фанатызмам і чорнымі фінансавымі маніпуляцыямі. У час паседжаньня рэдакцыйнай рады анархісты завалiліся з лёзунгамі: «7-ая запаведзь: не крадзі», «Больш новых школ для антысэмітаў». Дэфлярацыя «Марыі» выклікала зацікаўленасьць клерыкальнай грамадзкасьці.

ПАЎДНЁВАЯ КАРЭЯ

Працягваецца бунт супраць скарачэньня рабочых на прададзеным Daewoo заводзе General Motors. 17 сакавіка ў цэнтры Сэула каля 2 тысяч студэнтаў і звольненых рабочых Daewoo шпурлялі ў паліцыю камяні, і «кактэйлі Молатава». Тымі ж бутэлямі з вогненнай вадой быў закіданы офіс General Motors. Гэтак да гэтае пары маза карэйскай дзяржавы зарабіць бабло за кошт беспрацоўя насельніцтва не удаецца.

НЭПАЛ

17 сакавіка каля 15 тысяч праціўнікаў глябалізацыі атакавалі Трэці Глябальны Форум 188 краінаў па інфармацыйных тэхналёгіях. Зона ў радыюсе кілямэтру ад Форума была ператвароная ў сумесь карабінэраў, бранетэхнікі, газу. Па ходзе маніфэстацыі былі разбураныя некалькі офісаў банкаў і фірм. (Дробныя крамы не пацярпелі!) Арыштаваныя 50 чалавек, у якіх знайшлі кірку для ламаньня бруку, ланцугі, арматурыны. Гэтыя прылады неабходныя ў барацьбе за інтэрнэт, які застаецца адзіным незалежным сродкам інфармацыйных зносін.

БРАЗЫЛІЯ

21 сакавіка бразыльскія хакеры ўзламалі сайт Associated Press. Гэта ўжо 135 сайт, разбураны гэтай групоўкай, на іх рахунку ўзлом сайту радыё Ватыкану, сайтаў Microsoft і г.д. Цікава, што Бразылія – такая ж аграрная і ўбогая краіна, дзе большасьць насельніцтва ўвогуле ня ведае, што такое кампутар. Тым ня менш менавіта тут знаходзіцца самая крутая хакерская тусоўка ў сьвеце.

ІЗРАІЛЬ

20 сакавіка больш за тысячу чалавек: акадэмікі, выкладчыкі, студэнты Унівэрсытэту в Біржэт прайшлі ад Рамалаха да ізрытай ірвамі дарогі Рамалах–Біржэт, заклікаючы зьняць блякаду дарогі ірвамі, вырытымі ізраільскімі акупацыйнымі сіламі на мінулым тыдні. Пасьля спіча яны пачалі зарываць траншэі рукамі, лапатамі, бульдозэрам. Каб спыніць людзей, ізраільскія вайскоўцы пачалі шпурляць у натоўп газавыя бомбы.

ЧЫЛІ

17 сакавіка чылійскія мундзіры ў Сант'яга разагналі паўтысячную дэманстрацыю супраць 42-й канфэрэнцыі Міжамэрыканскага Банку разьвіцьця (Inter-American Development Bank – IADB), які абвінавачваюць у наўмыснай падтрымцы сацыяльнай няроўнасьці. Палітыка банку накіраваная на прыватызацыю сацыяльнай сфэры і ўціскненьне працоўных правоў грамадзян, што павялічвае разрыў паміж багатымі і беднымі.

РАСЕЯ

У Маскве і Пецярбурзе і Екацярынбурзе рэгулярна адбываюцца антываенныя акцыі, накіраваныя на спыненьне вайны ў Чачэніі. Аднак у мас-мэдыя фактычна дзейнічае схаваная «патрыятычная» цэнзура. Нават на «дэмакратычнай» НТВ, якая крытыкуе ваенную кампанію, не пускае крамольную карцінку на свой экран.

ШВЭЦЫЯ

24 сакавіка 4000 дэманстрантаў пратэставалі супраць саміту Эўрапейскага Саюзу ў Стакгольме. Паліцыі і службоўцаў аховы было гэтак шмат, што дэманстранты не змаглі прарвацца бліжэй за 400 мэтраў да месца паседжаньня. Але ў такіх нэрвозных абставінах многія пункты дагавору ЕС так і не былі падпісаныя. Пакуль моладзь Эўропы пратэстуе супраць новай жалезнай заслоны, беларуская апазыцыя заклікае «Беларусь – у Эўропу», а ўлады мараць аб атрыманьні кабальных банкаўскіх крэдітаў.

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Яшчур і рэформа АПК

«Адзін вялізарны парсюк,
Які аббегаў вёску ўсю,
За раніцу абшныры́ў завугольлі,
Цяпер такі меў выгляд важны,
Што носу не дастаць і сажнем.
Вышэй за ўсіх ён сам сябе лічыў,
А што ў самога на лычы
Ня бачыў гэтага аднак.
І вось адзін вэтэрынар і кажа:
«У вас жа яшчур, спадар храк...»
(К.Крапіва «Ганарысты парсюк»)

Гістэрыя вакол жывёльных хваробаў у Эўропе дакацілася да Беларусі. Прычым праваднікамі эпідэміі яшчура зьяўляюцца афіцыйныя ўлады.

Што было далей, мы ўсе бачылі па тэлеку. Згодна з інструкцыямі санэпідэмстанцыі Яе Вялікасьці каралевы Вялікабрытаніі Лізабэт II, нахабнага кабана завалілі і, паклаўшы разам з тысячамі іншых хракаў, паросных сьвінаматак і падсьвінкаў, аддалі дэзынфэкцыйнаму агню...

Сёньня заходнеэўрапейскі АПК сапраўды нагадвае славутага героя байкі Кандрата Крапівы. Іхная ганарыстая жывёлагадоўля доўгі час скармлівала нам рэклямны вобраз сваёй суперэхалягічнасьці, гуманнасьці і амаль аптэчнай гігіены. Але за лічаныя тыдні ўсе гэтыя кампутарызаваныя фэрмы-заводы, узровень прадукцыйнасьці якіх праваказваў абільныя палюцы ў прафэсараў Горацкай сельскагаспадарчай акадэміі, ператварыліся ў сьмярдзючыя крэматоры з клубамі чорнага дыму ад спаленых тушаў. Сярэднявечная (па маштабах і мэтадах барацьбы зь ёй) эпідэмія хваробы, што дзесяцігодзьдзямі лічылася зьніклай у азначаных шыротах, накшталт праказы, бубоннай чумы і каўтуна, косіць перадавікоў заходняй мяснай індустрыі як СНД – афрыканскіх нэграў.

Толькі ў адрозьненьне ад «чумы XX-га стагодзьдзя», яшчур – немач старая і лечыцца не цяжэй за сьвінку. Эпідэміі лёгка ўвогуле пазьбегнуць, калі займацца сыстэматычнай вакцынацыяй быдла. Але перад балючымі ўколамі богі сусьветнай жывёлагадоўлі аддалі перавагу масакрам і вогнішчам у жанры Івана Купалы. Таньней раз на трыццаць чатыры гады прэвэнтыўна расьпрадоліць пагалоўе ў некалькі мільёнаў, чым кожны год траціцца на дарагія прэпараты. Дарэчы, гэта як той жа AIDS: калі займацца бясплатнай тэрапіяй неплацёжаздольных афрыканскіх сьнданосцаў, расходы на іх могуць пераўзысьці прыбыткі ад эканомікі ўсяго чорнага кантынэнту. Таму, як лічаць эксперты Сусьветнага Банку, няхай нэграмітосы дохнуць, і чым хучэй – тым лепей.

А тым часам, няйначай як «падарункам» ахрысьціла газэта *Белорусский Рынок* (№10, 2001) прапанову Менаблвыканкама аб «пашырэньні ў Смалявіцкім раёне тэрыторыі зоны пад праект стварэньня аграпрамысловага комплексу заходнеэўрапейскага ўзору» – здачу дадатковых калгасных угодзьдзяў у арэнду прыснамятнаму Штоцу, буйному аграмагнату зь Нямеччыны. Зь ягонымі башлямі да нас прыйдуць і «элітны семянны фонд», і «пароды ската», і «найноўшыя тэхналёгіі» (Тамсама). Вось ён – шчасьлівы макет доўгачаканых рэформаў нашага дыстрафічнага АПК. Перад вачыма праплывае пастаральная ідылія: былы калгас «Ленінскі шлях», дзе яшчэ ўчора вечна п'яныя калгасьнікі фаталістычна хвасталі пугай вечна здыхлявых дэгенэратаў айчыннай сэлекцыі, нельга пазнаць. Паклаўшы на духмяную канюшыну свае сотавікі, румяны пастух і паўнагрудая пастушка безьмяжэчна назіраюць за рухамі мясістых рагуляў, аздобленых бліскучымі альпійскімі званочкамі. Неўзабаве раздаецца гудок мабільніка. Прыемны гаспадарчы голас з баварскім акцэнтам аддае ветлівы загад вяртаць скот у стойла, дзе зьвярушак падмываюць і прычэшуць. У асобным загоне буронак ужо чакае племянны прыгажунасеменіцель Вільгельм зь зямлі Шлезьвіг-Гольштайн. Рэзультаты кайтуса будуць праверыны на ЭВМ... Адкуль тут узяцца яшчуру, «кароўʼему шаленству» ці яшчэ якой заразе?

Абломімся: «санітарных катастрофы» – неад'емны член дамінуючай нэалібэральнай мадэлі АПК, заснаванай на няспыннай інтэнсыфікацыі вытворчасьці ў пагоні за рэнтабэльнасьцю, прыбыткам і імкненьнем да манаполіі. Згодна з гэтымі алімпійскімі прынцыпамі калінікалі можна забіць фалас на якасьць разам з усімі этычнымі прынцыпамі і частаваць сваю худобу гармонамі, коснай мукой (што робіць жывёлаў вымушанымі канібаламі) і нават... выкарыстанымі пампэрсамі. Без сумневу, менавіта гэтакія «інвэстары», а не мілаcэрныя экалягічныя агранаватары, у хуткім часе прыйдуць «выратоўваць» нашу сапраўды ўбогую сельскую гаспадарку. Зь яшчурам у нагрузку.

Яшчур – балячка заразная. Усцаўшыся ад жаху распаўсюджаньня мору, Эўропа прымае гістэрычныя «меры перасьцярогі», масава ліквідуючы «групы рызыкі» сярод жыўнасьці. Да саміх жывёлаводаў (занадта дарагіх) пакуль што не дайшло. Але ў выніку рэалізацыі «АПК заходнеэўрапейскага ўзору» ў нашых краях, што чакае таннага беларускага калхазана пры зьяўленьні яшчура? Што рэнтабельней: дарагая вакцынацыя альбо эканомны адстрэл? Пачакаем бугалтарскіх падлікаў ●

Беларускі цэнтар прафіляктыкі яшчура

Увага: яшчур НЕ перадаецца

Пры капытапажацьці

Пры сэксуальных дачыненьнях

Пры карыстаньні адным шпрыцам

Пры пацалунках

Пры карыстаньні агульным посудам

Пэдафілія як козыр у палітычных гульнях

Апошнія выпускі азаронкаўскіх «Спружынаў» абяцаюць нам вясёлую прэзыдэнцкую кампанію. Дамінантай не будзе смачны кампрамат. Пісьменьнік Васіль Быкаў ужо выкрыты як рэзыдэнт «абвэра», а С.Алексіевіч прыцягнутая да сьцяны моцнымі аргумэнтамі: «Сэксуальна незадаволеная маньячка...». І гэта толькі пачатак.

Як бачым, даставернасьць фактаў прапагандысцкай машыне мала патрэбна.

Тут можа разьмяшчацца лягатып вашай партыі

Галоўнае – эмацыйны складнік, стымуляваньне нэгатыўных настрояў супраць палітычных канкурэнтаў. Гэткія непадкантрольныя лёгіцы жарсьці можна выклікаць, калі давесьці прыналежнасьць праціўніка да нейкай антысацыяльнай субкультуры – сатаністаў, фашыстаў, расхіціцеляў народнай гаспадаркі, чачэнцаў, іншапланэтанаў...

Каб не губляць формы, БТ павінна ўзбагаціць свой інструмэнтар досьведам французскіх правых, якія нядаўна дзеля дыскрэдытацыі палітапанэнтаў упершыню выкарысталі тэму пэдафіліі. Што такое пэдафілія і адкуль яна ўзялася, дакладна не вядома. Мэдыцынскі слоўнік быццам эквілібрыст круціць абстракцыямі: «Пэдафілія – анамальная цяга да сэксуальных кантактаў з дзецьмі». Чаму анамальная, калі ў шматлікіх традыцыйных грамадствах (у тым ліку ў антычных Афінах) задуць сапляку лічылася прыкметай мужнасьці?

Таксама не зразумела, дзе сканчаецца дзяцінства. У 1969 годзе французская настаўніца Габрыэль Русьер паконччыла жыцьцё самагубствам у турме. За краты яна трапіла па артыкулу «распуста непаўнагадовых», што дарэчы быў уведзены ў крымінальны кодэкс фашыстамі ў 1943 годзе. «Малалетнім» каханкам быў яе вучань, 17-гадовая здаровая дзяціна. У нашыя дні парачку б адразу бяз доўгіх пытаньняў ажанілі, выцягнулі б на ток-шоў В.Камісарава «Моя семья» і закідалі б падарункамі ад спонсараў. Відавочна, што пэдафілія патрабуе больш канкрэтных дэфініцыяў.

Між тым, у сьвядомасьці абавацеляў «пэдафілы» зьяўляюцца сынонімам абсалютных злодзеяў, якіх можна і трэба нішчыць як каларадзкіх жукоў.

Ня дзіўна, што напярэдадні нядаўна адбыўшыхся муніцыпальных выбараў у Францыі, правыя, каб падняцца на дэпутацкіх мандатах, вырашылі давесьці, што іх канкурэнты – «Партыя зялёных» – хранічна пакутуюць на каханьне да малышак. З гэтай мэтай у штольнях букіністычных завалаў была адкапаная бібліятэчная рэдкасьць – кніжка аднаго зь лідэраў «зялёных» Даніэля Кон-Бэндыта *Вялікі базар* (1975). (Д.Кон-Бэндыт у 1968 быў адным зь лідэраў майскіх студэнцкіх бунтаў ў Парыжы. Сёньня – дэпутат Эўрапарлямэнту ад «Партыі зялёных».). На яе старонках аўтар між іншым распрагае пра этап у жыцьці, калі ён калымю ў альтэрнатыўным дзіцячым садку. Аднойчы ён застукаў дзетак, якія разглядалі свае першасныя полавыя прыкметы, па дзіцячай наіўнасьці не разумеючы, што парушаюць непарушныя маральныя табу. У звычайным садку тагачасная васьпіталка, пабачыўшы такую вычварэнцкую сцэну, адразу зараўла б, як карова, строга пакарала б байструкоў і пабегла па бацькоў. Альтэрнатыўныя ж яслі былі пабудаваныя на прынцыпах г.зв. антыаўтарытарнай пэдагогікі, адпаведна якой чалавек павінен яшчэ ў дзяцінстве зразумець, што ён – асоба, а ягонае цела належыць не грамадзтву, дзяржаве ці рынку, а толькі яму аднаму. Гэта было часткай тэорыі «сэксуальнай рэвалюцыі», апосталы якой (В.Райх, Г.Маркузэ і інш.) лічылі, што ўсе нашы дрэнныя ўчынкі выкліканыя рэпрэсіўнай сублімацыяй.

Праз 25 гадоў правыя псыхолягі высьветлілі, што стаўленьне Кон-Бэндыта зьяўлялася сьвядомым пэдафільскім актам, дастойным подзьвігаў Чыкацілы. Таму ён і ўсе «зялёныя» былі запісаныя ў вычварэнцы, а іхныя палітычныя ідэі вызнаныя анармальнымі.

Рэбус цьмянага фэномэна пэдафіліі нарэшце разгаданы. Альтэрнатыва вычварэнству простая – каб ня быць сэксуальным дэвіянтам, сьпяшайся на перадвыбарчы ўчастак, каб датэрмінова прагаласаваць за выбарчы сьпіс правых (кансэрватыўных) партыяў. Не зважаючы пры гэтым на тое, што 95% сэксуальнага гвалту над дзецьмі адбываецца якраз у сем'ях з кансэрватыўным, аўтарытарным выхаваньнем прыплоду.

Як бы там ні было, французы ўсё адно былі ня вельмі заклапочаныя барацьбой з «сэксуальнымі вычварэнцамі». Левы блёк, куды ўвайшлі «зялёныя», загрэб большасьць галасоў на муніцыпальных выбарах 17 сакавіка.

Аднак тое, што не прайшло на берагах Сены, можа спрацаваць у Беларусі. Зараз, адпаведна хохмам БТ, нашыя апазыцыянэры – фашысты, наркаманы і фінансавыя махінатары. Час Азаронку падумаць над тым, каб давесьці тэлегледачам, што антуражам зборау БНФ зьяўляецца групэнсэкс прафэсара Хадыкі зь немаўлятамі-маладафронтаўкамі, якіх яму рэгулярна пастаўляе суценёр Севярынец. Гэта будзе апошні асінавы кол у сэрца дэмакратычнага ўпыра, пасьля якога ён ужо ніколі не апрытомее ●

Уладзімер Набокаў

ЖАДАЕЦЕ РАЗЬМЕСЬЦІЦЬ СВАЮ РЭКЛЯМУ?
Кошты рэклямнай плошчы ў нашай газэце:
Блёк 12 см² на першай паласе – 10.000 руб.
1 см² на 2-3, 6-7 палосах – 400 руб.
1 см² на 4-5 палосах – 600 руб.

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018
© Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Belarus For Sale

Заўтра яны будуць цябе імець

Прыватызацыя, якой гэтак доўга патрабавала «дэмакратычная апазыцыя», пачалася!

Жыла-была маленькая трапічная краіна Гватэмала, у лясах якой скакалі па ліянах незьлічоныя дзікія ружовазадыя малпы ды яшчэ больш дзікія індзейцы-майя і мэтысы-лацінасы. Спажывецкі кошык тубыльцаў складаўся пераважна зь мясцовых прадуктаў – салодкія пататы, маракуя, маіс, піётль, бананы ды грэйпфруты. Аднак дрэнная мясцовая сэлекцыя расьлінаў не дазваляла чырвонаскурым палепшыць свой рацыён і гандляваць на зьнешніх харчовых рынках. Дэфіцыт валюты моцна біў па прэстыжу галоўнага касіка Алехандро дэ Лукаса па мянушцы Сарамлівы Лысун. Без каляровых шклянак, пэрламутравых гузікаў, сямейнікаў-бэрмудаў і «ролексу» ён мог забыцца пра перавыбраньне радай племені на другі тэрмін. Каб прэзэнтабэльна выглядаць у вачах суродзічаў, вырашыў кіраўнік маладой лацінаамэрыканскай дзяржавы зьвярнуцца па дапамогу да вялікага паўночнага суседа – ЗША.

Спачувальныя грынга праніклíся праблемамі малодшага брата па кантынэнту і прапанавалі канкрэтны плян выратаваньня законнай улады. Галоўным філянтропам вызвалася быць адносна сьціплая манаполія «Юнайтэд Фрут Компані». Яна пагаджалася даць Лукасу ўсё, што ён хацеў: і амаль сапраўдны «ролекс», і бэрмуды, і нават зьверху баначку брыльянціна для завіўкі пышных вусоў касіка. Але ўмовай інвэстыцыяў быў продаж манапольнага права на паляпшэньне, вырошчваньне і рэалізацыю культуры бананаў. «Бананы?» – перапытаў Лукас у перакладчыка. – «Ды на чорта яны нам трэба? Хай бярэ! Можа сэньёр генэральны дырэктар хоча яшчэ ківі ў дадатак? Дзе тут крыжык у кантракце паставіць?». У выніку пасьпяховых перамоваў Лукас вярнуўся на радзіму, паражаючы гватэмальцаў імпартнымі абноўкамі – сымбалем дыпляматычнай падтрымкі цывілізаванага сьвету. З сваімі дражэ «цік-так» (падарунак місіі «Чырвонага Крыжа») кандыдат ад апазыцыі з паселішча Сан-Варвашыналь-дэ-лас-Бушас на фоне Лукаса выглядаў камплекснутым прыматам. Лукас трыюмфальна атрымаў другі мандат...

Аднак праз нейкі час у гордай незалежнай краіне пачалі адбывацца дзіўныя рэчы. Дзякуючы новым тэхналёгіям і інвэстыцыям вытворчасьць бананаў пайшла ў гору. Кошт на салодкія араматныя фалаімітатары падаў у геамэтрычнай прагрэсіі. Цяпер спажывец аддаваў перавагу перад дарагімі салодкімі пататамі, ківі і авакада танным і якасным бананчыкам з этыкеткай на незразумелай мове «Made in Guatemala». Вытворцы іншых культураў ляцелі ў трубу. Яны з чорнай зайздрасьцю паглядалі на мадэрновых канкурэнтаў і бясконца слалі пэтыцыі кіраўніку дзяржавы: «Сэньёр Прэзыдэнт, ад імя саюзу мануфактураў па вырабу варэньня з позьніх пататаў, патрабуем неадкладна зьмяніць Ваш курс. Трэба арыентавацца на нацыянальнага вытворца, сярод якіх першае месца павінен займаць вырабнік пататаў – сымбаляў нашай незалежнасьці. У скрайнім выпадку ніжайша патрабуем прадаць нас ангельскай Вэст-Індзкай Кампаніі».

Ідэя зацікавіла касіка, тым больш, што на носе быў рэфэрэндум аб перайменаваньні галоўнай плошчы сталіцы. Але было позна. Пакуль дэ Лукас думаў, усе земляробы – канкурэнты «Юнайтэд Фрут Компані» – канчаткова загнуліся і таксама сталі вырошчваць бананы на правах філіялаў. На гэты раз касік падсеў на каня і пайшоў качаць правы ў прадстаўніцтва кампаніі.

Сэк'юрыці правёў сэньёра Алехандро ў прыёмную да намесьніка генэральнага дыстрыб'ютара: «Містэр туземец», – сказаў янкі, – «ці ведаеце Вы, што 97% бюджэту вашай дзікай краіны фармуецца з падаткаў на мой бізнэс? Калі вы хочаце і далей мець магчымасьць набываць пугачы і мачэтэ для вашай пэрсанальнай гвардыі, мець «кабрыялет», адным словам, выглядаць нармальным прэзыдэнтам, раю вам не залупацца. Ваша справа – даяраць нашым экспэртам і разборліва падпісваць адпаведныя дэкрэты. Між іншым, раз на год, 9 мая у дзень вызваленьня вашай Гватэмалы ад гішпанскіх калянізатараў, маеце законнае права правесьці мілітарны парад і выступіць з палымянай прамовай. Дарэчы тэкст прамовы вам таксама напішуць. І калі ласка, без самадзейнасьці». На гэтым аўдыенцыя скончылася.

Праз пяць гадоў дэ Лукаса пераабралі на трэці тэрмін, потым на чацьверты, потым ягонага сына, унука, які дарэчы і «кіруе» Гватэмалай па сёньняшні дзень...

Пару тыдняў таму прамысловыя колы Беларусі ўскалыхнула фантастычная навіна. Лукашэнка дэ факта даў канцэрну «Балтика» дабро на набыцьцё вытворчага аб'яднаньня «Крыніца». Колькі тут пачалося гістэрычнага гвалту! Галоўны дырэктар піўнога канцэрну «Лідзкі» Уладзімір Юфа на старонках *Белорусской газеты* аж пакрыўся сінюшнымі плямамі: **«Чаму ў нас хочуць пакінуць толькі адзін завод, а ўсе астатнія пагубіць? Куды пойдуць людзі з гэтых заводаў? У мяне на заводзе працуе 600 чалавек – што будзе зь імі?»** Калі верыць Лідзкаму бровару, то бізнэс у Беларусі падпарадкаваны выключна сацыялістычнай ідэі каапэрацыі існуючых суб'ектаў гаспадараньня дзеля квітненьня Бацькаўшчыны. У гіпофізе загружаецца кліп долбі-сыстэм: кіраўнікі вядучых нацыянальных піўзаводаў разьмяркоўваюць квоты. Мроіцца кіраўнік «Крыніцы» Уладзімір Бадроў: «Кампаньёны! Як вы ведаеце, мы ўсе тут працуем не дзеля грошай. Тое, што рухае наш прадпрымальніцкі дух, гэта нацыянальна-арыентаванае братэрства і ўзаемадапамога. Адзіная мэта працы нашай галіны – не рэнтабэльнасьць і не прыбытак, а захаваньне рабочых месцаў». Слова бярэ дырэктар Рэчыцкага піўзаводу: «Браты, мне выпадкова стала вядома, што наша прадукцыя выцясьняе піўны напой гомельскіх калег. З-за гэтага іхні завод знаходзіцца на мяжы банкруцтва. Кіруючыся ідэаламі нацыянальнай салідарнасьці, я загадаў сёньня прыпыніць пастаўкі нашай прадукцыі ў Гомель, а ў якасьці кампэнсацыі правесьці суботнік – купім партыю гомельскага піва і перапрададзім на іх карысьць, наклеіўшы на яго свае этыкеткі». Чырванеючы, дырэктар пакідае трыбуну. Усе зьліваюцца ў братэрскім пацалунку... Фантастыка!

Зразумела, што калі б на месцы «Крыніцы» аказаліся тыя ж «Лідзскі» або «Аліварыя», то яны, сьледуючы нармальнай рынкавай лёгіцы, на карачках папаўзьлі б да шырынкі прэзыдэнта «Балтики» Таймураза Балоева, забыўшыся пра сьвятыя ідэі абароны нацыянальнага вытворцы. Перафразуючы Маркса, у алігархаў (як і ў пралетарыяў) няма радзімы. Прыбытак – вось сэнс існаваньня любога прадпрыемства ў капіталістычнай гаспадарцы.

Ёсьць у нас і нацыянальна-сьвядомыя прыватаманы. Беларускі мэркантыліст Злотнікаў на старонках *БГ* кажа, што інтэрвэнцыі расейскага капіталу можна было пазьбегнуць. Для гэтага трэба было проста прыватызавацца паводле нацыянальнага прынцыпу, як на **Ўкраіне**. Там кожны прадпрымальнік быццам бы носіць у адной кішэні шараваравў крэдытную картку Master Card, а ў другой – томік Тараса Шаўчэнкі.

Як бачым з цытаты *Le Monde*, так яно і ёсьць. Нацыянальны прадпрымальнік – столп незалежнасьці. І мы так можам. Нават школьнікам ЗПР вядома, для чаго гаранту Канстытуцыі менавіта зараз спатрэбілася даць зялёнае сьвятло на прыватызацыю. На шлях эканамічнай лібэралізацыі яго наставілі не бэстсэлер Карла Хеса *Капіталізм для дзяцей*, а ўласныя палітычныя апэтыты. Грошы, атрыманыя ад рэалізацыі «Крыніцы», «Белшыны» і іншых монстраў беларускай індустрыі пойдуць на ганарары Азаронку, авансы Чайцы і стварэньне другога беларускага тэлеканалу.

Фінансаваньне выбараў праз прыватызацыю мела месца і раней, калі ўрад Кебіча-Шушкевіча сарамліва дазволіў разьдзяржаўленьне грамадзкіх сральняў. Але атрыманага бабла на выбары не хапіла. Падобны сцэнар – недахоп лавэ – можа чакаць і самога Лукашэнку. Бо ў нас яшчэ будзе не адзін плебісцыт, не адны «Дажынкі», не адзін «Усебеларускі народны сход». На ўсё патрэбныя грошы. А дзе іх узяць, калі ўсе флагманы вытворчасьці ўжо будуць прададзеныя? Ці ёсьць у Бацькі прыватызацыйны рэзэрв', перад тым, як расейскія «балцікі» (а разам зь імі – іхныя заходнія гаспадары) сфармуюць палітычнае лобі і канчаткова трансфармуюць Лукашэнку ў пацешнага зіц-прэзыдэнта? Ёсьць!!! **Працягваючы выратавальны шэст Прэзыдэнту, экспэрты газэты *Навінкі* прапануюць сьпіс дадатковых грамадзкіх аб'ектаў на тэндэрны продаж згодна з нэалібэральнай міжнароднай практыкай і інструкцыямі Сусьветнай Гандлёвай Арганізацыі (WTO)** ●

Le Monde.fr

14 сакавіка 2001. «Яны скупілі ўсё, што магчама ў сябе, а зараз прыйшлі да нас,
каб прыстроіць свае даляры». Так апісвае адзін высокапастаўлены ўкраінскі
чыноўнік навалу расейскіх індустрыяльных і фінансавых групаў на Ўкраіну. Нехта на
Ўкраіне бачыць у гэтым пазытыўны момант: нарэшце хоць нейкія інвэстыцыі
прыйшлі ў краіну. Гэта дазволіць запусьціць зацьвілыя заводы. Аднак тэндэнцыя
вяртаньня расейцаў выклікае ў Кіеве ня толькі прыліў эйфарыі. Масква без
залішняга гвалту ўзмацняе свае пазыцыі на новых рубяжах, ня толькі
падтрымліваючы сэпаратыстаў у Крыме і расейскую дыяспару, але і аднаўляючы
эканамічныя сувязі паміж прадпрыемствамі былога савецкага ВПК. Галоўныя
ўкраінскія прадпрыемствы перайшлі ў рукі расейцаў на працягу апошніх двух гадоў.
«РуссАл» – усходні алюміневы гігант кінуў якар у Мікалаеве, захапіў сталь у
Дзяржынску. Кампанія Беразоўскага «Автоваз» падгрэбла пад сябе алюміневы
завод у Запарожжы, фінансавая група «Альфа» мае намер кантраляваць банкаўскі
сэктар. «Лукойл» набыў адэскую «Оріану» – найбуйнейшы хімічны завод краіны.
Прысутнасьць расейцаў дае аб сабе знаць і ў мас-мэдыя. Тая ж «Альфа»
кантралюе «Новий Канал», «Лукойл» – канал СТБ, ОРТ – канал «Інтер». Прыбыўшы
ў Днепрапятроўск, акула энэргетычнага сэктару Чубайс паставіў свой подпіс пад
дакумэнтам, што прадугледжвае ўніфікацыю электрычных сыстэмаў Расеі і Ўкраіны.
А што ўкраінскія алігархі? На самой справе, яны – толькі фракцыі расейскага
ўплыву. Украінскія нацыянальныя бізнэсмэны атымалі найбольшую выгоду ад
прыватызацыі ўкраінскага дзяржаўнага сэктару. Большасьць зь іх атрымлівала
грошы, прадаючы расейскія газ і нафту на Ўкраіне. Другім артыкулам прыбыткаў
украінскай бізнэс-клясы былі ліцэнзіі на эксплуатацыю прадуктаў мэталургіі і
хімічнай прамысловасьці, якія яны бяз ломкі нацынальнага гонару адразу
перапрадалі Маскве, калі гэта было выгодна. «Інвэстыцыі расейцаў – гэта можа
быць і дрэнна,» – апраўдваецца адзін з галоўных украінскіх алігархаў Пінчук, –
«аднак, што рабіць – заходнія капіталы ўвогуле да нас ісьці не зьбіраюцца».

Дабрачынны аўкцыён «ВЫБАРЫ-2001»

Таймураз Балоеў
Генэральны дыстрыб'ютар прадукцыі скандынаўскага канцэрну «Baltic Beverage Holding» (па рас. ААТ «Балтика»).

Рэм Вяхіраў
Старшыня Праўленьня РАО «Газпром». Гаспадар Трубы. Майстар газавага шантажу.

Вагіт Алкпёраў
Прэзыдэнт нафтахолдынгу «ЛУКОЙЛ». Больш вядомы як бацька сьпявачкі Алсу. Лабіст чачэнскай кампаніі.

Анатоль Чубайс
Старшыня Праўленьня РАО «ЕЭС России». Бацька веерных адключэньняў цяпла і электрычнасьці ў непляцёжаздольных рэгіёнах. Свой чалавек МВФ у Расеі.

Уважаемые дамы і гаспада! Прэдлагаю сьледующчыя лоты на прадажу

Лот 1.

Беларускі Дзяржаўны Універсытэт Культуры. Продаж паслуг у сфэры адукацыі. Стратны. Нязначныя даходы ад «платнікаў» і арэнды плошчаў камэрцыйным структурам. Факультэты: культуралёгіі, інфармацыйна-бібліятэчных сыстэмаў, мастацкай творчасьці, народных рамёстваў. Згодна прапанове Яраслава Раманчука з *БГ* плянуецца прыватызацыя побыту і прапановы і ператварэньне ВНУ ў **трэнінгавы цэнтар «Міраж»**. Попытам маглі б карыстацца наступныя курсы (замест факультэтаў): public relations і маніпуляваньня сьвядомасьцю (11 мес.), сыстэматызацыі цэньнікаў і каталёгаў (2 тыдні), іміджмэйкінг (7 мес.), вырабніцтва і гандлю экзатычнымі сувэнірамі (1 мес.). Магчымасьць стажыроўкі і працаўладкаваньня ў сецевым маркетынгу пры Суvoraўскіх паскораных курсах.

Лот 2.

Псыха-нэўралягічны дыспансэр «Навінкі». Аздараўленчы сэрвіс. На сёньня нерэнтабэльны. Выйсьце, як нядаўна заявіў міністар аховы здароўя І.Зелянкевіч, у дзейнасьці беларускай мэдыцыны адпаведна рэкамэндацыям Сусьветнага Банку. Прынцып – інтэнсіўнае лячэньне (менш стацыянару, дапамога на даму, прыпыненьне будаўніцтва лекарань, аптымізацыя выкарыстаньня койка-месцаў, пашырэньне платных паслугаў). Але лепш – зьмена формы ўласнасьці. **Салён душэўнага здароўя і прыгажосьці «Нірвана»** за памяркоўную плату прапануе поўны пансіён на даму. Па жаданьні родных і факту перадаплаты, або неплацяжаздольнасьці пацыента, магчыма эўтаназія.

Лот 3.

Палата прадстаўнікоў. Лабісцкія паслугі. Фармальна галоўны заканадаўчы орган РБ. Рэальнай улады ня мае. У мэтах павышэньня рэнтабэльнасьці экспэртамі рэкамэндуецца зьмена формы ўласнасьці. **ЗАТ «Палата прадстаўнікоў»** можа функцыянаваць па мадэлі футбольнай лігі (трансфэрт парлямэнтарыяў, пакупка замежных легіянэраў і г.д.). Кожная фракцыя, як клюб, будзе належаць і, адпаведна, рэкламаваць на парлямэнтках-футболках фірму-ўласьніка. Для прыкладу, Аб'яднаная Грамадзянская Партыя магла б, па аналягу Белкард-Нёман (Гародня), называцца АГП-Роллтон.

Лот 4.

Менскі СІЗО на вул. Валадарскай. Пэдагагічныя паслугі. Часткова стратны. Нерацыянальнае выкарыстаньне плошчы ў цэнтры гораду. У мэтах падвышэньня якасьці і прыбытковасьці пэнітэнцыярных паслуг рэкамэндуецца зьмена формы ўласнасьці. СіЗО – у будучым **пансіянат маральнай карэкціроўкі «Надзея»** – будзе здольны самастойна зарабляць, калі ў дадатак да пражытачнага мінімуму (параша і дыетычнае харчаваньне раз на тыдзень) запрапануе платныя паслугі: піцца ў хату, падключэньне да інтэрнэту, сэкс па тэлефоне, эўрарамонт, чыфір «Капучына» і г.д. Больш жорсткія законы паспрыяюць прыцягненьню кліентаў і будаўніцтву новых прыватных турмаў. Прыватызацыя пэнітэнцыярных установаў добра зарэкамэндавала сябе ў Лацінскай Амэрыцы, ЗША і (зь нядаўняга часу) у Эстоніі.

Лот 5.

Дождж. Прыродная зьява. У бізнэсе не выкарыстоўваецца. Абсалютна стратны. Разбазарваньне дажджу прыводзіць да неашчаднага выкарыстаньня вады ў выглядзе паводкаў, лужынаў, выпарэньняў. З мэтай падвышэньня рацыяналізацыі рэкамэндуецца зьмена формы ўласнасьці – трансфармацыя ў **прыродную манаполію «Happy Rain»**. Дзякуючы апошнім тэхналёгіям (фармаваньню, накіраваньню і расстрэлу хмараў) кліенту прапануецца каталёг дожджу з 36 найменьняў, уключаючы экзатычны японскі тайфун «Ёко-оно». Падчас уборачных і пасяўных – для калгасьнікаў і фэрмэраў да 26 гадоў – скідкі ад 18%.

Не сьпяшайцеся, спадар Балоеў! Як стану прэзыдэнтам – аддам вам таньней!

Слухайце, удаліце Домаша з залі, грошы лічыць перашкаджае! Бубніць і бубніць!

А-а-а, дэнгі пакажы!

Слухай, Саня, будзеш ламацца – сьвятло адключым.

Аляксандар Рыгоравіч, а дзе гарантыі?

Веерна!

© PDF: Kamunikat.org 2018
© Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

Кансэрватыўная рэвалюцыя?

Апалягеты ВКЛ хочуць уплываць на будучыню РБ

Што ні кажы, рамантыка – моцная рэч. Цывілізацыя «пэпсі» і зжыгальнікаў тлушчу, што ідзе сёньня на нас у лабавую атаку, можа дастаць любога. У рэшце нават палымяныя энтузіясты заходняга ладу жыцьця разумеюць, што патрабаваньне нэалібэралізму перавышае ягоныя асабістыя магчымасьці і магчымасьці ягонай краіны. Аднак «квітнець» усяроўна трэба, таму калі не атрымліваецца наперад – рухаемся назад, у рамантычнае мінулае. І вядома, барані Бог, не ў савок, а яшчэ глыбей у пласты гісторыі.

Адваротны рух спыняецца пакуль што на мяжы раньняга бронзавага і жалезнага веку, аднак можна не сумнявацца, што хутка зьявяцца і апалягеты палеаліту. І сапраўды, тады можна будзе лёгка давесьці, што пакуль продкі маскалёў яшчэ лазілі па дрэвах, абмяркоўваючы з дапамогай жэстаў і гукаў пляны акупацыі Беларусі, у беларусаў ужо адваліліся хвасты. Аднак пакуль у нас бясспрэчным лідэрам у сьпісе найбольш часта наведваных месцаў віртуальнага мінулага зьяўляецца ВКЛ.

У гэтай сэкты сярэднявечча ёсьць няхілыя прапаведнікі – У.Арлоў і Г.Сагановіч. На прэзэнтацыі кнігі *10 вякоў беларускай гісторыі* у Гомелі 12 лютага 1999 году апошні заявіў аб тым, што **«у сярэднявечы правы чалавека абараняліся лепш, чым зараз»**. Вось дзе, аказваецца, ключ да вырашэньня ўсіх праблемаў! Уводзім у дзеяньне Статут ВКЛ – **«самую першую і самую дэмакратычную ў сьвеце канстытуцыю»** – і жывем сабе прыпяваючы пры разьвітым фэадалізме, ня ведаючы гора і клопатаў, якія прынесьлі індустрыялізацыя, ліквідацыя непісьменнасьці плюс электрыфікацыя ўсёй краіны.

Скептык напэўна скажа, што электарат ніколі не прагаласуе за таго кандыдата, што паабяцае запусьціць ня фабрыкі і заводы, а кустарную прамысловасьць і падсечна-агнявое земляробства, а замест інтэграцыі з Расеяй заключыць асабістую унію з польскім прэзыдэнтам Квасьнеўскімі Мы адказваем – прагаласуе, калі граматна падысьці да гэтага пытаньня. Калі весьці прапаганду рэстаўрацыі ВКЛ, то ня трэба выпячваць на першы плян тое, што большасьці насельніцтва прыйдзецца перайсьці ў стан прыгонных халопаў. З калгасьнікамі будзе проста, а вось з гараджанамі падчас перадачы іх пад прыватныя юрысдыкцыі або пад уладу старасты прыйдзецца павазіцца.

Прыгоннае права, шляхецкі беспрадзел і засільле клерыкалаў – вось ісьцінны твар Вялікага Княства Літоўскага.

У прапагандзе «нацыянальнай манархіі», можна націскаць на такія мілыя электарату рэчы: суровае й непазьбежнае пакараньне з усякага поваду і бяз поваду – саджаньне на кол, спаленьне на вогнішчы, чацьвертаваньне, біцьцё кнутом і ншыя меры пакараньня, гэтак любімыя абывацелямі. Прадстаўнікі нацыянальнай інтэлігенцыі падпішуцца пад праект ВКЛ, калі дазнаюцца што за абразу шляхціца прасталюдзінам пагражае сьмяротнае пакараньне. Вернікам можна паабяцаць, што ўсе герэтыкі будуць падвергнутыя аўтадафэ. Яшчэ напрыканцы XVII стагодзьдзя герэтыкаў адпраўлялі на вогнішча (калі мадэрністы будуць настойваць, можна выкарыстаць зручнае слова – печ). Сэксуальна-заклапочаную частку мужчынскага і жаночага насельніцтва можна будзе прыцягнуць у адраджэньне старыны, паабяцаўшы ім аднаўленьне старога народна-фэадальнага звычаю «права першай ночы». Цяпер кожны сёньняшні старшыня калгасу, «вэртыкальшчык», або чыноўнік будуць несьці пачэсны абавязак зрабіць акт дэфлярацыі (або што там атрымаецца) з кожнай нявестай (мадэрністы могуць настойваць і на жаніху).

Карацей, спадары рэакцыйныя рамантыкі, галоўнае прыкласьці паболей творчай кемлівасьці. Тады афганскія талібы і саудаўскія вахабіты, якія прадпрымаюць спробы аднавіць ісламскае сярэднявечча, будуць здавацца жалкімі зьбіральнікамі фальклёру і калекцыянэрамі тостаў на фоне магучай дзяржавы – ВКЛ-2 ●

Леў Сапега

МыІісПОрт

«Чаму пабіліся між сабой фанаты Беларусі і Украіны напярэдадні апошняга матчу?»

Юра, навуковы супрацоўнік: «Эскаляцыю футбольнага хуліганства я бачу ў наступным. Дзе нармальным пацанам сёньня можна пабіцца? Вядома ж, не на Дні Волі. Таму ўсе нашы экстрэмісты й пераключаюцца з палітыкі на спорт».

Лёша, інжынэр: «А, як заўжды з-за дзеўкі пацапаліся. Бяру адну хахлушку за ляшку, а ў ейнага пацана розачка кіеўскага «Дынама». Ну й панеслася».

Сева, дэпутат палаты: «Я атказываюсь гаварыць с вашай газетай».

Толік, футбольны фанат: «Гоніва ўсё гэта! На самой справе папісьціліся між сабой самі беларускія фанаты: чырвона-зялёныя пуярылі бел-чырвона-белых. А жоўта-блакітныя выскачылі на пабядона».

НоВы ДыснЭЙлЭнд

Прыгоды датчан у Бабруйску

У Дыснэйлэндзе для ахвочых да вострых уражаньняў турыстаў існуе цэлы шэраг экстрэмальных паслуг: на іх нападаюць падчас вандроўкі ў амаль сапраўдным дыліжансе амаль сапраўдныя індзейцы і амаль па-сапраўднаму рабуюць.

Падобныя віды забаваў пачынаюць практыкаваць і беларускія «масавікі-зацейнікі».

У Бабруйску 16 сакавіка на абсалютна прахадны сэмінар, які праводзілі студэнты Капэнгагенскага унівэрсытэту, завіталі сапраўдныя мянты і сапраўдныя цёткі з пашпартнага стала, якія запатрабавалі прад'явіць дакумэнты. Пасьля, заявіўшы, што ў пашпартах не хапае рэгістрацыйнай візы, на вялікае задавальненьне датчан, іх правялі па мясцовых урадавых установах і выдалі амаль сапраўдную даведку з папярэджаньнем аб парушэньні «адміністратыўнага кодэксу БССР аб правілах прабываньня ІГ і ЛБГ на тэрыторыі РБ», што таксама вельмі парадавала маладых дацкіх аматараў экстрэмальнага турызму.

І хаця датчанам гэтак і не ўдалося пачаставацца ментаўскімі спэцсродкамі і не наведалі мясцовага «абезьяньніку», замежныя госьці былі задаволеныя. Удзельнікі экзатычнага турнэ скупілі юбілейную гарэлку «СССР» прадукцыі клімавіцкага разьліву і абяцалі прыехаць у траўні. Прыяжджайце, шаноўныя госьці, мянтоў і іншай экзотыкі ў нас на ўсю Эўропу хопіць ●

Алег Ахрыменка,
Бабруйск–Менск–Капэнгаген

Булава Гетмана

(інтэрактыўная аповесьць)

XV.

Пакуль у двары маёнтку п'яныя казакі дубасілі злоўленага недзе цыгана, Ст'анкевіч аглядзеў месца злачынства і апытаў сьведак. Гэта дало пэўную інфармацыю для роздуму. Учора ўвечары булаву схавалі ў спэцыяльны куфэрак з сакрэтным замком, ключ ад якога быў толькі ў гетмана. Куфэрак знаходзіўся ў пакоі, дзе палкоўнік Сьліва захоўваў зброю. Назіраць за булавой было даручана ардзінарцу гетмана Грыцко Касому. Ноччу некалькі казакоў чулі нейкую валтузьню, але не надалі гэтаму аніякай увагі. Прачнуўшыся раніцай, гетман накіраваўся да ветру і падарозе знайшоў плаваючы ў лужыне крыві труп Грыцко. Казак быў апрануты ў двухспальныя х/б-шаравары з паметкай «Made in Osmanskaya Empire» і ў руцэ трымаў пусты штоф з-пад гарэлкі «Сльози гайдамака». Шыя Грыцко была разарваная і выглядала так, нібыта казака грызьлі чыесьці жудасныя скіўцы. Ніякай вядомай Ст'анкевічу зброяй нанесьці такія раны было немагчыма. Куфэрак з булавой гетмана загадкава зьнік.

Аглядаючы труп, Ст'анкевіч заўважыў побач зь целам зжаўцелы ад часу старажытны пэргамэнт, і, шпарка прагледзеўшы, схаваў яго ў кішэню. Яшчэ адна цікавая рэч кінулася ў вочы пану Андрэю: з шыі забітага быў зьняты нацельны крыжык.

Жыхары Ніжніх Жабак паведамілі таксама, што ўчора бачылі ў вёсцы асобу паўднёва-ўсходняй нацыянальнасьці з падазроным мехам за сьпіной. Чужынец быў апрануты ў стракаты халат і турэцкую фэску, частаваў малых рахат-лукумам[1] і на ламанай старажытнабеларускай мове пытаўся, дзе шлях на Маскву. Дабразычлівыя сяляне-жартаўнікі накіравалі небараку ў бок Жабкавіцкай дрыгвы, і больш яго ніхто ня бачыў.

Прааналізаваўшы ўсе гэтыя факты, пан Ст'анкевіч прыняў рашэньне, як яму дзейнічаць далей. Заставалася высьветліць толькі адно пытаньне.

– Скажыце, а як выглядае ваша булава? – зьвярнуўся Ст'анкевіч да раззлаванага гетмана.

– Ну-у-у, да люби друже, ото ж так, так и о це-то так[2]...

Цяпер старому сышчыку было ўсё зразумела.

[1] Рахат-лукум (арабск.) – усходні прысмак, у які мусульмане ў рытуальных мэтах падмешваюць першую мэнструальную кроў праваслаўных цнатлівак.

[2] Я магу даць вам дакладны чарцёж з усімі памерамі і апісаньне з каталёгу гістарычных каштоўнасьцяў (з укр.).

Заданьне чытачам:

Хлопчыкі і дзяўчынкі, нарысуйце паводле апісаньня гетмана ягоную булаву і склейце яе макет.

3

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

ДОшка абЯваў

«Кароткі курс гісторыі анархізму». Кошт (разам зь перасылкай) 500 руб. Грошы высылайце паштовым пераводам на адрас: 220134 г.Менск, п/с 33; Канавальчыку П.Г.

Куплю піўны завод. Дорага. Т.Балоеў

Два супрацоўнікі газэты «Навінкі» здымуць прыватны дом. Парадак гарантуем. Зьвяртацца праз тэл. 2355148. Насьця, Паша.

Пацаны шукаюць жывёлу. «Слышыш, жывотнае, кагда лавэ вярнёш?» Зьвяртацца на мабільнік.

Газэта «Навінкі» прымае ў падарунак старыя часопісы. Будзем вельмі ўдзячныя. Рэдакцыя.

Куплю піянэрскія барабаны у добрым стане. Па сходнай цане. Пэйджэр 2070000, аб 4116.

Набуду труну, можна б/у. Тэл. 2227542, Дзіма.

Умовы разьмяшчэньня абвесткі ў газэце

Пералічыце 400 рублёў праз пошту пераводам на разліковы рахунак рэдакцыі: рэдакцыя газэты «Навінкі», р/р 3012201400013, Купалаўскае аддзяленьне ОАО БББ, г. Менск, код 481
На зваротным баку блянку паштовага пераводу ў сэктары «Для пісьмовых паведамленьняў» запісваецца дакладна й чытэльна тэкст абвесткі, тэлефон для сувязі і абавязкова дадаецца сказ: «За рэклямныя паслугі».

УчЫмся радНОму языкУ

Случай с пацаном

От вы мне скажыце, пацаны, гдзе січас можна харашо бабла срубіць? Правільна, у бізнасе і ў бандзытах. Мой прыдурак стары, перадавік па-цыпу, дваццаць пяць лет на заводзе робіць, ну і што? Толька на чарнідла па выхадных уся палучка і ўходзіць. А нам, маладым, как круціцца? Січас ні адна малая цібе ня даст, есьлі нет тачкі пуцёвай і ты ня можаш яё у рыстаран там ілі ў клуб начной закінуць, на канары-манары там усякія свазіць пабалдзець.
З бізнэсам, карочэ, у міня не палучылась. Сунуўся я ахраньнікам у адну фірму, а міня там абламалі: «У цібя рэч няправільная. Ты нам будзеш кліентаў адпугіваць». Ну, па-цыпу, я лох, не панімаю, што ім нада ўзятку сунуць, тады і на работу прымуць. А гавару я нармальна, у нас у Малінаўке ўсе так гаварат. Мы как у Мінск пераехалі, так я па-гарацкому правільна і загаварыў.
Ну, вышаў я с той фірмы растроены, і штобы стрэс сьняць зашоў, как белы чалавек, у бар, прыняў на грудзь, сеў на лавачку і сіжу. Раз зь бізнасам не палучылась, рашыў у бандзыты к братве падацца. Ды толька гдзе іх узяць, тых бандзытаў? Сіжу, значыцца, размарыла міня трохі пасля ста грамаў...
А тут перада мной астанаўліваецца джып «Шырокі». Двераткрываецца, высоўваецца мужык прыкінуты: у кашэміравым пальто, з цэпурай, как паложана, і пячатка на руке с брыльянтам. Карочэ, пры дзылах пацан. І гаварыт тот мужык: «Братэла, заработаць хочыш?» Ну, я гавару: «Хачу, не вапрос». А он абрадаваўся: «Есьць адна работа», – гаварыт, вот цібе чымадан, атнісёш яво па нужнаму адрасу і там палучыш капусту. Тока есьць адно правіла – у чымадан не заглядываць. Есьлі загляніш – пажалееш, пацан, што на сьвет вылупіўся». Сказаў так, сунуў мне кейс кожаны, бумажку с адрасам, і паехаў на сваі стрэлкі бандзыцкія.
Ну, я ж, канешна, ня лох пядальны, заглянуў ў кейс, штоб знаць, чыста, за што гарэць буду. Мама родная! Весь чымадан набіты пачкамі баксаў! Што дзелаць? Такой шанс адзін раз у жызьні бывает. А з другой стараны, ані ж міня стопудова вычысьлят. Відзіл я па яшчыку ў «Крымінальнай Расіі» што бандзыты с няўгоднымі дзелают. А есьлі паручэніе выпалню, можат ані рашат, што я правільны пацан і вазьмут міня ў сваю брыгаду. А можат ані вапшчэ ка мне ўжэ даўно прыглядываюцца і рашылі праверыць?
Карочэ, панёс я баксы па адрасу. Прыхажу, чыста, званю, аткрывает мне двер дзіўчонка. Я такіх бусічак нікагда ня відзіў і, навернае, ня ўвіжу. Стаіт у халаціке кароценькам такім, ножкі стройныя і буфера пад халацікам праглядывают тожэ нічыво. Ну, карочэ, у цёлкі станок у парадке. Воласы чорныя і прычоска как у той амерыканскай актрысы, ну, кагда ані там у фільме ешчо з бандзюгай аднім наркоцікі прынімалі. Аддаю кейс і гавару, как крутой, чыста: «Адзін ваш знакомы папрасіў вам перадаць». А ана гаварыт: «Захадзі, парынь, у дом». Хата, канешна, па-цыпу, с еўрарымонтам і прыбамбасамі там усякімі. Пака я аглядываўся, дзіўчонка баксы із кейса выташчыла, на стале разлажыла, а патом гаварыт: «Ты мне, парынь, нравішся, – і ножку так заўлікаюшчэ выстаўляет, – маладзец, харашо выпалніў наша паручэніе». Падводзіт міня к сталу з баксамі, налівает ваду з графіна ў блюдца і руку маю ў вадзе мочыт. «Вот цібе, парынь, і награда: удар па сталу, што к ладоні прыліпнет – то і тваё.» У міня аж дух захваціла: «Ну, думаю, без паўштукі адсюда не ўйду!» Размахнуўся, а ладоні ў міня здаравушчыя, і как шлёпну... сібя па лбу і праснуўся сразу.
А пакудава я спаў какой-та байструк сь міня красоўкі сьняў. От цібе і заработаў! Посьле такова стрэса шчас сабіраюсь у дзярэўню, к бабке аддахнуць. А то матка гаварыла – карміць ня будзіць. У дзярэўне дзяўчонкі хоць і не такія наварочаныя, зато можна с ых папрыкалывацца●

Калян Канапаты

На сацыЯльна-культУрнай абОчыне

«ФРЭСКі» ў храме імяні Летава вясной 2001

(Дзесяць фактаў, каторыя ўдзівілі Шырлі)

1 Началось усё ў 17^{15} (а назначана была на 17^{00}), што неціпічна для падобнага рода канцэртаў. Я сьмела і не сьпяша прывалокся к палавіне васьмова – а на цібе, дзела ўжэ блізіцца к канцу. Каралеўская пунктуальнасьць.

2 Некатарыя з выступаўшых нямнога ўладзелі музыкальнымі інструментамі, а іныя, можна сказаць, і вапшчэ няплоха! Настраівалісь быстра, ігралі громка, энэргічна, напорыста. Прымерна такжэ абстаялі дзяла са слушаўшымі.

3 Дажэ це ўчасьнікі, каторыя ні іграць, ні пець, ні пісаць песьні ня ўмелі, самі апрэдзілённа нахадзілі ізрадна красаты, смысла й логікі ў сваіх тварэніях (тэксьцікі ціпа «маленькая девочка, вот я, вот ты/ слышишь вой, значит пора целовать цветы»), і, падкупая такой непасрэцтвеннасьцю, звучалі пачці ўбядзіцельна. Хаця, канешна, мальчык, ранее ізьвесный пад вывескай ДЕТИ ПОДЗЕМЕЛЬЯ, лутшэ б заявіў сібя, к прымеру, как «сына чёртовой матери», а то звацца Джымам у нашы дні, мне кажыцца, проста непрылічна. Асобенна есьлі рашыў выйці із перахода.

4 (Как абычна не случаецца ўісторыі чалавечаства), публіка гендэрна састаяла глаўным образам із інцілігентна-благапалучнага віда студзентачак і малалетніх маргіналаў, апісаных вышэ. Савяршэнна аддзельна друг ат друга сушчэствуюшчых і адзінакавы непаддзельны інцярэс к праісхадзяшчэму іспытываюшчых.

5 Усматрэць жа ў этым праісхадзяшчым малейшаю іскру некаева міфічаскага нацболства, ня знаю, як каму, а мне – рашыцельна не ўдалося. Толька разок гдзе-та ў цёмным-прыцёмным кулуары паслышалася чыё-та ропкае «Сталін–Берыя–ГУЛАГ».

Адзін із абладацелей Летаўскага вакала, гаспадзін Арэхоўскі рашыў астацца с сабой наедзіне посьле такога «сэйшна»

6 І вапшчэ ўсё была так па-дамашняму, камерна і непампезна, можна сказаць, міла. Квазіоперныя вакалы БАГРЫ («самі сабе гаспадары» – самы музыкальны калякціў мерапрыяція) у таком канцексьце звучалі дзікавата...

7 Чрэзвычайна растрогалі юныя грабоіды, пахожыя на жывыя іскапаемыя ілі на мацерыалізаваўшыяся глюкі канца панк-васьмідзісятых. Ігар Хведаравіч Летаў апрэдзялённа ухнуў па ўрэмянному срэзу нехулёвым эхам: Кабэйна, і таго ўжэ аставілі ў пакое, а этат, сматры ж ты, усё валнуе мятушчыяся дзецкія душы... Я сьпярва падумаў, ані прыехалі аткуда-нібуць, с Уралу там, ціпа. Аднака на вапрос «Рыбята, а вы ўсе месные, да?» раздалась «нет», а на саатвецтвуюшчы дапалніцельны «і аткуда жэ?» – дружнае ўвераннае «Кунцэўшчына!». Ну, даюць, сепарацісты!

8 А вот грабоіды рэгіянальныя пажылыя – це расстроілі. Магілёўскі ТИХИЙ ОМУТ, зачаўшы ўтарой дзень фесьцівалю, нагнаў такой скукі, што слушаць дальшэ не хацелась каго бы та ні была. Інцярэсна, кагда ўжэ Майк Васільіч сам сібе надаест настолька, штоб успакоіўся і другім не дакучаў?.. Хаця, собственна, чаго я ждаў ад беларускай глубінкі, радыяхэду?

9 Ну і безуслоўны фужэр... ілі фуршэт... (а! успомніў! Он іх «загрузіў» – а эта ў нас любяць) праізьвёл Уладзімір Арэхоўскі, каторага я как раз упусьціў, бо выступаў он у самым начале, а посьле мамянтальна саскачыў (што, упрочым, не памяшала яму падробнейшы адкамянціраваць праісхадзіўшае позжэ). І вапшчэ этат чалавек мне харашо ізьвесьцен как усегда гатовы с удавольствіем надаваць інтаруеў на пару-тройку навіначных палос за 1 у. е. ўрэмяні (Гл. *Бліц-Інтэрвію*).

БлІц-ІнтэрвіЮ

У рэферыраванам відзе арэхоўскія высказаванія могуць быць прадстаўлены наўродзе таго:

«Навінкі»: «Што Вы думаеце па поваду канцэрта, у каторым прынялі ўчасьціе?»

А.: С какой целью это меропріятіе затевалось, совершенно непонятно, поэтому мы решілі отыграть первымі і слінять. І не ошіблісь! По уровню непрофессіонализма, тупості, бездарності концерт превзошёл все ожиданія. Дешёвой буффонады много было, шквал откровенной безвкусіцы, ні о каком общем пережіваніі не было даже речі. Оптімізм організаторов сыграл с німі злую шутку. Концерт выявіл также много негатівных сторон не только в смысле організаціі, но і в плане поведенія отдельно взятых індівідов. Так как некоторые всё-такі смеялісь, можно заключіть, что наше творчество на людей, способных мысліть, воздействует позітівно. Хотя большінство сідело с глазамі по 20 копеек і честно смотрело на всё это мракобесіе. Только раді ніх і выступалі. А в самый ответственный момент, тем не менее, ні у кого не нашлось бутылкі піва – о чём это говоріт?! Больше в подобных меропріятіях я прінімать участія не буду. Чувство стыда за всех нас не дает мне покоя до сіх пор.

«Навінкі»: «Пішаце лі вы песьні на нармальнам чалавечыскам саўрыменнам беларускам езыке?»

А: Не, не пішу, бо ўладзею пака слаба. Я ж с Каўнаса! Но, есьлі ўсё будзет прадалжацца ў таком жа духе, я несамненна валью́сь ў эці бесканечныя патокі трасянкі. Как пісаў Міларад Павіч, «кругом пално гора, і мы ў ём как рыба ў вадзе»; валью́сь, но учасьція прынімаць ня буду!

«Навінкі»: «Вапрос, наіболее валнуюшчы Опшчэства зашчыты саўрыменнага беларускага езыка, каторы па ходу мерапрыяція праясьніць не ўдалось: дык хто ж усё-такі глаўны Летаў нашага ўрэмені і прастранства?»

А: Ты, канешна – хто ж яшчо!

10 І вот што мне яшчо падумалась. Есьлі ва ўчэбнай вузаўскай аўдіторыі посьле заняцій на прэпадавацельскі стол вадружаюць стулья, мікрафоны, а радам інсталіруюць барабаны, калонкі і прочыя апаратныя срэцтва, і дапазна аруць там песьні пра цеста – ну, уж какое ў каго есьць – эта ўжэ пачці Рывалюцыя! ●

© PDF: Kamunikat.org 2018 © Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018
© Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018

© PDF: Kamunikat.org 2018
© Інтэрнэт-версія: Kamunikat.org 2018